

DESCRIEREA OBIECTIVELOR TURISTICE DIN CIRCUITUL NUMARUL 1

PORTUL DROBETA-TURNU SEVERIN

Portul si cladirile “Uzinelor Mecanice” au insuflat viata noului oras infiintat. Aparitia lor este legata de anul 1850 cand „Agentia Vapoarelor austriece pe Dunare” inchiriaza pe 40 de ani de la primarie o suprafata de 2400 de stanjeni, carora le adauga in anul 1857 inca 4000 stanjeni. Pe acest loc se creeaza un santier naval si portul. In 1890 contractul companiei austriece expira. Locul si santierul cu toata dotarea tehnica este cumparat de Regia Monopolului Statului, cu suma de 240000 lei aur in anul 1893. Desi societatea nu dispune decat de 4 remorchere si 24 de slepuri, afacerea incheiata prospera. Santierul se dezvolta devenind in preajma primului razboi mondial cel mai mare si mai important stabiliment de acest gen din Romania.

Unul dintre conducatorii Regiei Monopolurilor, om cu vederi inaintate pentru vremea sa, Grigore Manu, staruie pe langa guvern pentru infiintarea unei flote romanesti care, fie si numai prin transporturile de sare la Belgrad, Budapesta si Viena putea aduce un frumos venit. Astfel ia fiinta, in anul 1894, Navigatia Fluviala Romaneasca (N.F.R.).

La 1 ianuarie 1960 se unifica si Atelierele C.F.R. cu Santierul Naval devenind intreprinderea „Uzinele Mecanice”. Reutilata si dotata cu noi linii tehnologice noua intreprindere construieste nave fluviale de tonaj mijlociu, vagoane de marfa de felurite tipuri atat pe piata interna cat si externa.

PARCUL ROZELOR

Loc de agrement amenajat in 1912. Numit initial Parcul cel Nou sau Parcul Grecescu, s-a intins de la Baile Comunale pana la Gara pe o suprafata de 12 ha, respectand un model de parc englezesc, plantat in principal cu trandafiri, conifere (brazi, molizi, pini), iar ornamentele si imprejurimile cu gard viu de merisor. Materialul saditor si florile (lalele, zambile, narcise, margaritar) au fost achizitionate de la Casa P. van der Meer din Olanda.

De la inceput parcul a beneficiat de alimentarea cu apa si iluminat electric.

Saptamanal, in rondul cel mare, in fiecare joi, s-a organizat un program de fanfara.

In proiectul de infiintare se preconiza si construirea unui teren de tenis si a unui lac artificial, penru atragerea amatorilor de sport si care iarna ar fi putut fi folosit ca patinoar, iar vara, in lipsa apei, ca teren pentru patine cu rotile, intentie nepusa in practica.

Dupa primul razboi mondial, in coltul nord-estic, a fost plasat Monumentul-cripta al Eroilor Mehedinteni morti pentru infaptuirea Romaniei Mari.

MONUMENTUL EROILOR

Proiectul constructiei unui monument al eroilor la Turnu Severin s-a nascut in 1924, cand comitetul local al Societatii "Cultul Eroilor" s-a adresat unor arhitecti pentru propuneri de planuri in referire.

Decizia edificarii monumentului s-a luat la 27 mai 1927, odata cu alegerea unui nou comitet al Societatii „Cultul Eroilor”.

In 1928 comitetul a hotarat sa faca interventiile necesare catre Primaria Severineana pentru a obtine un loc in Parcul Rozelor in vederea amplasarii monumentului

La data de 10 iunie 1929 s-a hotarat amplasarea monumentului in Parcul Rozelor, in fata caselor Iorgu Tache Popescu si Dimitrie Burileanu.

Monumentul plasat in Parcul Rozelor a fost realizat in perioada 1928 – 1933 de sculptorul T.Burca, dupa conceptia arhitectului local State Bolosin si ridicat din initiativa primarului Virgil Neta.

La 31 iulie 1929 a fost aprobat planul complet al monumentului. Pe planul prezentat de State Balosin putand fi identificate: in fata o terasa cu parapetul si pavajul din piatra de Gura Vaii si cu copertine din piatra de Campulung; in spate o alta terasa, de proportii mai mici, cu coborare prin doua randuri de scari in piatra, asezate de o parte si de alta a corpului principal. Cele doua terase erau facute sa dea perspectiva si amploare monumentului, legandu-l de ansamblul parcului si adapostind masca-cripta din interior, tinand cont ca edificiul urma sa fie un monument-cripta situat intr-un parc public. Corpul edificiului era flancat de patru coloane din marmura de Ruschita pentru a completa ansamblul si pentru a sublinia stilul arhitectonic de traditie romano-bizantina, inspirata dupa vechile asezaminte romane destul de frecvente in zona si dupa motivele bizantine, exprimate cu deosebire in proportia coloanelor si capitatelor, adica a elementelor aflate la baza arhitecturii romanesti. Pe terasa din fata si pe o estrada mai ridicata, de o parte si de alta a corpului principal, urmau sa fie puse doua motive din piatra si placi de marmura in forma de mormant, pe care erau sapate doua epitafe, destinate sa faca apologia eroismului din timpul romanilor si din timpul generatiei Marii Uniri.

La capatul celor doua placi si epitafe urmau sa arda doua candelor, semnul crestinesc de pomenire. Deasupra, intre coloane, doua urne de bronz sculptate cu scene din razboaiele daco-romane si al reintregirii, erau destinate sa serveasca drept amfore de tamaiere, iar doua mici vase situate la baza epitafelor urmau sa primeasca merinde pentru pasarile cerului.

Doa piese esentiale pentru monument erau prevazute a fi amplasate pe blocul principal din centru, formand o alegorie compusa din doua figuri de 3,50 m inaltime, ca expresie a ideii dominante a edificiului, respectiv aceea a predarii tortei latinitatii si civilizatiei de catre legionarul roman soldatului roman. In fata, pe pedestalul principal statuia Victoriei, zeita protectoare a eroilor, urma sa sprijine stema Romaniei Mari. Intre cele doua alegorii era amplasat medalionul Regelui Ferdinand si al Reginei Maria, intregitorii neamului, iar pe verso, medalionul cu chipurile lui Traian si Decebal. Deasupra colonadelor, in zbor planat, doi vulturi de bronz purtau Crucea Comemorativa, ca omagiu adus divinitatii si sacrificiului eroilor, in timp ce

deasupra intrării în cripta, un soldat sculptat, cazut pe laurii biruinței, simboliza sacrificiul național.

Spre terasa din spate era prevăzută intrarea în cripta, locul de odihnă al osemintelor eroilor adunate de pe câmpul Severinului și de pe plaiurile județului. Cripta era în formă de cruce, având în dreapta și în stânga două gropi comune pentru osemintele eroilor neidentificați. Întreaga cripta se prezenta ca un altar destinat să permită oficierea slujbei pentru odihna celor morți.

În 10 februarie 1930 s-a desfășurat la Primăria Turnu Severin licitația publică în urma căreia partea din piatră a lucrării a fost adjudecată de antreprenorul Carol Umberto.

La 30 noiembrie 1931 comitetul a acceptat macheta pentru grupul de bronz înfățișând legionarul roman și soldatul roman, aceasta aparținând arhitectului Burca.

Monumentul era terminat la jumătatea lui iunie 1933, anul în care se sărbătorea Centenarul orașului Turnu Severin.

Monumentul Eroilor a fost inaugurat la 4 iunie 1933. Monumentul conține o frumoasă cripta care adăpostește osemintele eroilor severineni și mehedinteni cazuți în luptele din Primul Război Mondial de la Alion, Cerna, Câmpia Severinului.

Monumentul Eroilor Mehedinteni din Războiul Reîntregirii a fost dezvelit la 25 octombrie 1933 în prezența regelui Carol al II-lea.

După 1990 monumentul și-a recăștigat locul în conștiința publică severineană și mehedinteana, fiind locul de reculegere și de reîntoarcere la gloria și valorile românești perene.

FANTANA CINETICA

Fântana cinetică sau "Hora de la Balacita" - lucrare a sculptorului Constantin Lucaci a fost construită în 1979 în fața Palatului Cultural "Theodor Costescu" și reprezintă o îndrăzneată combinație de apă, lumină, mișcare și inox.

Denumit de mulți "al doilea Brâncuși" Lucaci rămâne, înainte de toate, sculptorul în oțel inoxidabil.

Elementele ce definesc sculptura plină de vigoare a artistului sunt materia - oțel inox inalterabil - vibrațiile luminoase explorând suprafața polizată, mișcarea, sonoritatea dar și proiectul în sine - cel al unei sculpturi de integrare urbană.

În perioada 2008-2009 fântana a fost reabilitată împreună cu zona de recreere din jurul ei, devenind astfel principalul loc de promenadă al severinenilor mai ales în zilele calduroase de vară.

PALATUL CULTURAL "THEODOR COSTESCU"

Edificiu arhitectonic emblematic al orasului Turnu Severin, initiat si construit prin efortul Societatii Cooperative "Teatrul Orasului Turnu Severin" pentru a gazdui aici, in primul rand, dar nu exclusiv, o institutie cu acest profil. Proiectul cladirii a fost intocmit de arhitectul Grigore Cerkez, iar constructia a fost ridicata in perioada 1912-1924, cu o intrerupere provocata de primul razboi mondial. Terminat in parte, edificiul a intrat in circuit public la 30 noiembrie 1924, cand a fost inaugurat ca monument inchinat implinirii Marii Uniri a romanilor.

Impunatoarea constructie inaugurata in anul 1924, opera a arhitectului bucurestean Grigore Cerkez, este un teatru fara teatru. Ales presedinte al Societatii "Teatrul orasului Turnu Severin", Theodor Costescu, directorul prestigiosului Liceu "Traian" din localitate, a reusit doar in cateva zile sa acopere intreaga subscriptie de actiuni, necesara pentru finantarea constructiei teatrului. Lucrarile au inceput in anul 1912. Evenimentele din 1916 au gasit cladirea la "rosu", dar acoperita. Continuarea lucrarilor era insa aproape imposibila pentru ca societatea nu mai dispunea de nici un fel de capital. In mai putin de doua luni, la chemarea insistenta a lui Costescu, se subscrie la imprumutul societatii o suma de cateva milioane de lei, bani dati cu draga inima atat de severinenii bogati, cat si de functionari sau nevoiasii urbei.. Intre timp, Theodor Costescu convinsese un alt mare patriot, mehedinteanul I.G. Bibicescu, fost guvernator al BNR, sa doneze Severinului bogata sa biblioteca. In semn de pretuire fata de fostul guvernator, Banca Nationala a Romaniei a mai alaturat propria biblioteca, cumparata de Bibicescu de la Grigore Nanu. Cand inca nu se terminase constructia, marele profesor si savant C.I. Istrati doneaza, la rugamintile aceluiasi Costescu, fostul sau student, marea sa colectie de opere de arta din toate epocile, care avea sa fie expusa intr-un muzeu.

Edificiul inaugurat in 1924 n-avea insa terminata sala mare de spectacole. Cum nu mai primea sprijin de nicaieri, Costescu a apelat la ultima solutie salvatoare: si-a scos la mezat propria avere pentru interesul obstesc. Acoperssul teatrului era ciuruit din vremea razboiului, iar tabla plumbuita nu se gasea. Costescu n-a stat pe ganduri: si-a decopertat dependinsele sale, care aveau acoperisul dintr-o astfel de tabla, si a oferit tabla gratuit teatrului. Vazand ca existenta tinerei institutii de cultura nationala este periclitata – deoarece veniturile nu puteau asigura nici macar dobanzile la suma datorata , binefacatorul a mai facut un sacrificiu, vanzandu-si o parte din pamantul sau de la Vanjulet. Batran si bolnav, el vedea cum frumosul sau vis nu putea fi implinit. Spre a termina, in sfarsit, si sala de spectacole – cu o capacitate de 700 de locuri, cu loji si balcoane –, cu o uriasa scena rotativa unica in tara, a luat o dureroasa hotarare: vanzarea casei personale din orasul dunarean, pentru a putea plati lucrarile.

Theodor Costescu si-a vandut casa la un pret redus si a locuit in cladirea teatrului, umilit si uitat de catre contemporani. Apoi a ajuns intr-un sanatoriu bucurestean unde si-a si dat obstescul sfarsit, pe 25 martie 1939. Singura apreciere care l-a emttionat pana in strafundul inimii a fost, fara indoiala, alegerea sa, in 1934, ca membru de onoare al Academiei Romane. Ultima revizie partiala la acoperisul asezamantului cultural s-a realizat in 1997, cu bani alocati de la Ministerul Culturii.

Devenit un veritabil Palat Cultural acesta a oferit spatiu si altor institutii reprezentative ale orasului si judetului intre care Biblioteca "I.G.Bibicescu", universitatea Libera, Muzeul "Dr. Constantin I. Istrati" si cinematograful. Primul director al Palatului Cultural a fost preotul

Coriolan Buracu, originar din Banat, fruntas eminent, pana in 1918, al luptei de emancipare a romanilor din aceasta provincie a tarii.

Incepand cu toamna anului 2010 Palatul Cultural "Theodor Costescu" a intrat intr-un amplu proiect de reabilitare totala.

CETATEA MEDIEVALA

Orasul Drobeta Turnu Severin a fost locuit continuu timp de aproximativ 2000 de ani, perioada medievala nefacand exceptie. Dupa ce aparitia sa fulgeratoare in istoria antica a romanitatii carpato-danubiano-pontice, a disparut la fel de misterios pentru o scurta perioada de timp ca sa apara in izvoarele istorice in anul 1233, odata cu vestitii Cavaleri Ioaniti carora li se da acest pamant pentru a constitui un prim punct strategic in incercarea coroanei maghiare de a cuceri teritoriul de la nord de Dunare. Daca in antichitate orasul purta numele de Drobeta, noul sau nume este „Severin”- la originea acestui toponim aflandu-se probabil calugarii dominicani, despre care Nicolae Iorga spunea: „Dominicanii, primind noua cetate a Severinului, cladita de unguri, pentru a se impotrivi din zidurile ei bulgarilor Vidinului, predicau in mijlocul romanilordin judetele oltene. Era vorba de o cruciada de convertire impotriva tarului Ioan Asan si de intemeierea in 1238 a unei episcopii catolice a Severinului.” Urme ale acestui episod le constituie ramasitele unei biserici catolice, realizata din piatra de rau si caramida romana, asezata pe platoul interior al cetatii.

Cetatea Severinului era locul de unde banii de Severin(primul ban mentionat este Luca) administrau Banatul de Severin si reprezenta un punct strategic foarte important intrucat era poarta dintre regatul maghiar si Tara Romaneasca, fiind asezata la vest de castrul roman si baile romane oferea posibilitatea supravegherii directe a Dunarii, precum si oprirea comunicarii intre Dunarea de Jos si Dunarea de Sus.Dovada importante sale o constituie faptul ca la sfarsitul secolului al XIII-lea, regele Stefan al V-lea a purtat cinci razboaie cu bulgarii pentru a o putea apara.

Cetatea era formata dintr-o incinta interioara de forma dreptunghiulara, avand patru turnuri patrute la colturi si un al cincilea la mijlocul laturii de est. Dupa 1419 s-a mai adaugat o incinta exterioara, care o inconjura pe cea veche pe trei laturi, avand colturile rotunjite si disponand de doua bastioane semicirculare.

Catre mijlocul secolului al XV-lea s-au ridicat constructiile din partea de sud a cetatii. Spre vest si nord zidurile cetatii se sprijineau spre coasta abrupta, in timp ce spre est avea un sant de aparare. Grosimea zidului la baza atingea patru metri, iar inaltimea opt metri. In mijlocul laturii de est si in partea de nord-vest se aflau turnuri semicirculare deschise care permiteau asezarea pieselor de artilerie. Turnurile de observatie aveau o inaltime de 11 metri, o grosime de 9m si o latime de 2,5 m.

Stiati ca....

- In septembrie 1330 o puternica oaste ungara sub conducerea lui Carol Robert de Anjou a invadat Tara Romaneasca pe la Severin, aici avand loc lupte grele intre forttele romane si cele maghiare pentru a opri patrunderea in interiorul tarii?
- Intre anii 1357-1364 Severinul este stapanit de catre Nicolae Alexandru, iar intre 1364-1376 de catre Vladislav Vlaicu, pentru ca in 1383 sa fie cucerita de unguri?In 1385 este recucerita de catre Dan I.
- In tratatul semnat la 7 martie 1395 exista o clauza prin care regele maghiar recunostea apartenenta Banatului de Severin la Tara Romaneasca? Mircea cel Batran a purtat si titlul de „Domn al Banatului de Severin”, iar acest teritoriu a ramas in stapanirea lui pe tot parcursul domniei sale. Dupa moartea sa, in 1424 regele maghiar ocupa cetatea si ii incredintea administrarea acesteia comitelui Pippo Spano, care realizeaza si ultimele lucrari de reparatii.
- In 1406 la Severin a avut loc o intalnire in Mircea si Sigismund de Luxemburg, pentru incheierea unui tratat de alianta in vederea luptei antiotomane-
- Din 1429 cetatea a fost aparata de catre Cavalerii Teutoni?Acestia au parasit cetatea in 1432, dovedindu-se inefficienti in lupta cu otomanii.
- La 17 august 1524 Cetatea Severinului este definitiv ocupata de catre turci in frunte cu Balibeg-pasa?

Acesta a fost sfarsitul acestei asezari medievale. Desi detinea o asezare strategica, acest lucru a reprezentat mai degraba un blestem decat o binecuvantare, fiind permanent disputata intre romani, unguri, bulgari si turci, neputand niciodata ajunge un centru prosper. Dupa transformarea Ungariei in pasalac, Cetatea Severinului decade definitiv, centrul zonal mutandu-se la Cerneti pana la infiintarea orasului modern Drobeta Turnu Severin.

MUZEUL DE ARTA

Una dintre cele mai frumoase cladiri de patrimoniu, asezata in centrul municipiului Drobeta Turnu Severin adaposteste Muzeul de Artă. Impozanta cladire, cu o arhitectura aparte a fost construita de familia Sabetay, una dintre cele mai bogate si mai cunoscute in orasul nostru. Prin raptul comunist din 1948, proprietarii au fost deposedati de micul palat, ce devenea atunci pentru cativa ani sediul Securitatii. Pe unul dintre peretii imobilului se afla o placa de marmura ce aminteste trecatorilor de suferintele indurate aici de cei ce erau catalogati ca "dusmani ai poporului".

Dupa 1971, cladirea a intrat in proprietatea gospodariei PCR, iar in 1977 a fost amenajata ca resedinta a cuplului Nicolae si Elena Ceausescu. Din 1990 a intrat in patrimoniul Ministerului Culturii. Odata cu aparitia legilor proprietatii, doamna Elena Carol din Ploiesti, in calitate de urmas al fostilor proprietari, a formulat in perioada 1990-2004 doua notificari ce vizau micul palat, in baza carora a primit despagubire in bani, renuntand la revendicarea in natura. Astfel cladirea ramane in circuitul cultural al judetului Mehedinti.

S-a ridicat pentru a fi reședința a familiei de negustori Sabetay. Bogată și de vază familie. Povestea palatului este interesantă pentru istoria familiei însăși, pentru istoria, în întregul ei, a orașului. A fost construită, prin 1890, de o echipă de arhitecți-conștrucțori italieni. Stilul este cel eclectic occidental, barocizat. Volumetrică și impozantă justifică aprecierea de cel mai reprezentativ monument de arhitectură civilă din orașul nostru. Putinele, dar semnificative elemente de decor exterior, baroce, sunt esențiale, coloanele adosate și cu capiteluri compozite de la intrarea în rezalit, încadrările ferestrelor ornamentate cu elemente florale și mitologice (o formă stilizată a Meduzei), frontonul impunător cu două arce duble, trofeele care încununază cornișa fatadei.

Dar cele ce dau măreția și eleganța unui palat sunt decorațiile interioare. Eclectismul este vizibil. La parter, spațiu destinat întâlnirilor, recepțiilor, meselor festive, ale vieții publice a familiei, dominante sunt aspectele barocului târziu, cu inserțiuni de artă orientală. Încadrările ușilor și ferestrelor sunt încărcate de stucaturi rafinate, cu elemente florale, vegetale, geometrice stilizate, alături de *putti* și alte simboluri îmbogățite de înțelesuri. Somptuoșitatea, eleganța sunt atribute ale echilibrului general, cel ce se măsoară aici printr-o atmosferă selectă. Contribuie la acesta și faptul că fiecare încăpere are farmecul ei dat de aspectele particulare ale decorului. Pentru aceasta s-ar mai adăuga geamurile interioare și oglinzile din cristal de Venetia. Nimic nu a fost neglijat pentru a întruni exigențele măreției. Nici pictura murală cu scene alegorice sau peisaje din zona Porților de Fier, nici cupola împodobită cu stilizări orientale și mozaic de oglinzi, nici lambriurile sculptate în lemn de stejar și frize aurite. Totul este amplificat prin prezența candelabrelor grele, din bronz aurit și cristal venetian, adevărate dantelării în metal și sticlă, capodopere de artă decorativă barocă târzie a secolului al XVIII-lea european. Nimic nu a fost uitat, însă totul este într-o armonioasă echilibrare a spațiului.

Această clădire măjestoasă este, din 1990, sediul Muzeului de Artă din Drobeta Turnu Severin.

Theodor Aman, Grigorescu, Sava Hentia, Misu Popp, sunt câteva dintre numele prestigioase din arta sec. XIX.

Este însă bine reprezentat fenomenul plastic al sec. al XX-lea. Simezele muzeului etalează numeroase lucrări, unele chiar capodopere, semnate de mari nume precum Luchian, Petruscu, Pallady, Tonitza, Dimitrescu, Sirato, Stoenescu, Iser, Ressu. Pentru că paleta să fie nu numai diversificată ci și întregită, li se alătură, într-o polemică cromatică, portrete, compoziții, naturi moarte sau peisaje din creația altor personalități ale artei românești - Baesu, Steriade, Darascu, Luchian, Grigorescu, Mutzner, Schwaitzer-Cumpana, Theodorescu Sion, Vasile Popescu, Ștefan Popescu, Iorgulescu-Yor, Vânătoru. Avangarda artei noastre este și ea bine reprezentată de Victor Brauner, Mihailescu, Hans Herman. Nu lipsesc nici exponenții artei postbelice - Ciucurencu, Ciupe, Catargi, Tuculescu, Muscelanu, Corneliu Baba.

Aproape 100 de lucrări semnate de pictorul mehedintean Ghiata sporesc valențele patrimoniului artistic al muzeului.

Se poate adăuga segmentul feminin al artei prin Rodica Maniu, Micahela Eleuteriade, Lucia Dem. Balacescu, Magdalena Radulescu, Margareta Șterian.

Prin prezența volumetrică a sculpturilor în marmură, piatră, lemn, bronz, semnate Medrea, Baraschi, Irimescu, Jalea, Borgo Prund, Dorio Lazar, Lucaci, se completează colecțiile muzeului severinean.

Icoane si arta decorativa religioasa, arta brâncoveneasca, tapiserii si arta decorativa moderna si contemporana sunt alte domenii care contureaza dimensiunile reale ale bogatiei *spatiului vrajit* .

MUZEUL REGIUNII PORTILOR DE FIER

Desi consideram anul 1883 ca data de fondare – cu ocazia formarii unei societati arheologice locale – primele sale colectii dateaza din 1912. In aceasta epoca, grupul de profesori si de elevi (reuniti in jurul lui Alexandru Barcacila, profesor de latina, arheolog, membru al Comisiei Nationale a Monumentelor) ai Liceului Traian fac primele donatii muzeului: documente, carti vechi, monetarii, piese etnografice, arheologice si geologice. Elevii insotesc profesorii in excursii care urmaresc itinerarii istorice legate de saptaturile arheologice efectuate in terme si in *castrul* Drobeta.

Muzeul este organizat in cadrul unei cladiri ridicate in intervalul 1923-1926 si destinate gazduirii elevilor interni ai Liceului Traian. El se afla pe malul Dunarii, langa ruinele Antichitatii romane (*castrul* si baile Drobetai, pod construit de arhitectul Apollodor din Damasc la ordinul imparatului Traian, in al doilea secol d.H.) si ale Evului Mediu roman (Mitropolia Severinului, secolul XIV). Supravietuitoare a bombardamentelor care lovesc orasul Turnu Severin in 1944, cladirea se va transforma, rand pe rand, intr-un spital militar, scoala si adapost pentru studenti, dar va gazdui mereu rezervele arheologice antice, medievale si pe cele ale istoriei naturale ale fostului muzeu. Presentarea actuala a expozitiilor dateaza din 1972 (Acvariu, Stiintele Naturii, Arheologie-Istorie) si din 1982 (Etnografie-Arta Populara). Aproximativ 4.000 de piese, provenind din trei mari colectii, sunt distribuite in 16 sali dedicate, respectiv, zonei geografice a Cheilor Dunarii, istoriei locale din epipaleolitic pana la jumatatea secolului XX si zonei etnografice a judetului Mehedinti.

Traseul celor 16 sali se deruleaza pe trei nivele:

PARTER: Acvariul (o sala)

PRIMUL ETAJ: Stiintele naturii (4 sali); Etnografie (o sala)

AL DOILEA ETAJ: Arheologie/Istorie (9 sali); Etnografie (o sala)

PARTER: ACVARIUL - IHTIOFAUNA DUNAREANA A LACULUI DE ACUMULARE DE LA "PORTILE DE FIER"

Amenajarea lacului de acumulare de la Portile de Fier a determinat modificarea ihtiofaunei dunarene in acest sector. In bazinele expozitionale ale acvariului exista specii de pesti care

traiesc astazi in Dunare, unde s-au stabilizat conditiile de lac (crapul, carasul, platica, babusca, linul, obletele, somnul, salaul, bibanul, stiuca, cega, tiparul, grindelul, mreana).

Pasionatii de acvarii se pot delecta admirand pestii originari din zonele tropicale si subtropicale.

PRIMUL ETAJ: STIINTELE NATURII

Sala 1 - CONDITII FIZICE SI GEOGRAFICE ALE DEFILEULUI PORTILE DE FIER

Ca urmare a modificarilor morfologice si socio-urbanistice determinate de aparitia lacului de acumulare, o harta a defileului Portile de Fier prezinta situatia existenta inainte si dupa aparitia sistemului hidroenergetic si de navigatie al Portilor de Fier.

Traversand pentru prima data sistemul muntos alpino-carpatic, Dunarea ofera un adevarat spectacol al naturii, punand in evidenta o varietate de roci: magmatice, metamorfice sau sedimentare. Esantioanele subterane, de importanta economica, prezentate dupa criteriile estetice, completeaza frumusetea defileului Portile de Fier. Relieful carstic este reprezentat de doline, lapiezuri, pesteri, precum si de podul natural de la Ponoare, unic in Romania.

Pestera Topolnita, cu o lungime a galeriilor de 25 km, este cea mai mare din judetul Mehedinti si prezinta toate tipurile de biotopuri si biocenoze specifice mediilor cavernicole. Regasim resturi scheletice de carnivore, insectivore si rumegatoare, precum si scheletele fosile ale ursului de peștera. Toate stadiile de evolutie ale unei pesteri se gasesc acolo, pornind de la eroziunea solului pana la concreționare. Tematica Salii 1 este completata de o serie de reproduceri ale albumelor de printuri luate in valea Dunarii, in anii 1826, 1857, 1878, indicand, de asemenea, si ocupatiile riveranilor din secolul al XIX-lea, porturile si aspectul vestimentar specific pentru populatia din fiecare tara traversata de Dunare.

Sala 2 - FLORA SI FAUNA TERESTRA A DEFILEULUI PORTILOR DE FIER

Diversitatea florei si a faunei, conditionata de complexitatea substratului geologic, confera defileului Dunarii, de la Svinita pana la Gura Vaii, prestigiul de unicat european.

O escaladare dificila a versantilor stancosi ai defileului a favorizat in mod natural conservarea integritatii peisajului vegetal cu mult inainte de adoptarea masurilor oficiale de ocrotire a naturii. Primele demersuri pentru crearea rezervatiilor in defileul Dunarii dateaza din 1920, atunci cand Decanatul Facultatii de Stiinte a Universitatii din Cluj a prezentat doctorului Iuliu Maniu, presedinte al Consiliului Dirigent, un memoriu care solicita crearea rezervatiei *Pasul Cazan in Banat*. Caracteristice defileului sunt *sibliacurile* compuse din liliac salbatic si carpinita, care vegeteaza pe stancarii. Varianta geografica a *sibliacurilor* din Defileul Dunarii prezinta afinitati floristice accentuate cu palcurile de pe Valea Timokului si cu cele de langa Majdanpek. Acest lucru atesta vechimea mare a *sibliacurilor* ramase, poate, din perioadele mai calde interglaciare. La adapostul stancilor abrupte, propice numai vegetatiei, exista cateva elemente notabile ale florei din tara noastra: artarul de Banat si laleaua de *Cazane*.

Elementele de fauna se adauga la frumusetea peisajului din *Cazanele Dunarii*: vipera cu corn, broasca testoasa de uscat, codalbul, lastunul.

Pe stancariile de la Tricule apar, la altitudini mai mici decat de obicei, unici in defileu, pinii negri de Banat.

Ciocanitoarea neagra sau negraica, legata trofic de prezenta insectelor de sub scoarta acestor conifere, potarnichea de stanca si sarpele de sadina *Coluber jugularis*, creeaza tematica dioramei *Dunarea la Tricule*.

Una dintre cele mai mari vai afluate Dunarii este Valea Cernei, unde vegetatia forestiera este propice mamiferelor de talie mare: lupi si mistreti.

Sala 3 - FLORA SI FAUNA SPECIFICA MEDIULUI ACVATIC AL ZONEI PORTILE DE FIER

Flora si fauna caracteristica mediului acvatic continua si completeaza tematica acvariului. Tema dioramei *Fundul Dunarii la Cazane* prezinta modificarile ihtiofaunei dunarene in conditiile acumularii lacului de baraj. Inainte de aparitia barajelor, sturionii marini (morunul,

nistrul, pastruga) ajungeau la *Cazane* pentru depunerea caviarului (icre). In prezent, ei se opresc inainte de barajul Portile de Fier II. Mai patrund accidental prin baraj, dar pontele lor depuse nu sunt viabile datorita slabei oxigenari a apei. Pescuitul sturionilor marini se facea cu ajutorul unei varse metalice, ca si cea expusa, provenind de la Svinita.

In anumite zone ale Dunarii, stancile si pragurile ingreunau navigatia. In zona Sip, navigatia se realiza printr-un canal care urma malul sarbesc, unde vasele erau tractate cu locomotive.

Vidra si pescarusul sunt rapitorii specifici. In zavoai exista asociatii vegetale si animale legate trofic de mediul acvatic: sarpele de apa, broasca testoasa de apa, ariciul de Dunare, rate salbatice. *Diorama insulei Ostrovul Corbului.*

Sala 4 - COSMOGONIE, APARITIA VIETII PE PAMANT, PALEONTOLOGIE, ORIGINEA SI EVOLUTIA OMULUI

Expozitia de Stiinte ale Naturii ofera, de asemenea, cateva aspecte legate de cosmogonie, aparitia vietii pe Pamant, dovezi din domeniul paleontologiei (amonitii de la Svinita), originea si evolutia omului (*Homo sapiens sapiens Schela Cladovei*, descoperit la Schela Cladovei, judetul Mehedinti). *Homo sapiens sapiens* au trait acum 9.500 de ani si au constituit cea mai veche asezare cunoscuta pana in prezent din Europa.

AL DOILEA ETAJ : ARHEOLOGIE- ISTORIE

Sala 1- PREISTORIE DE LA PALEOLITICUL SUPERIOR LA PRIMA EPOCA A FIERULUI

Cultura Schela Cladovei. Un cartier occidental al orasului Drobeta Turnu Severin isi imprumuta numele unei culturi care s-a dezvoltat in intervalul cuprins intre 8.000 si 5.500 i.H. Populatia nu cunostea ceramica si isi confectiona diferitele obiecte (unelte, ornamente, arme) din piatra, os si corn de cerb. Schela Cladovei este cea mai veche asezare umana stabila cunoscuta din Europa.

Neoliticul reprezinta o noua etapa in dezvoltarea societatii umane la est de Portile de Fier. Numeroase obiecte de ceramica, cu multiple intrebuintari, s-au pastrat, precum unelte de pescuit sau de tesut.

Epoca Bronzului la est de Portile de Fier este reprezentata de doua culturi: Verbicioara si Garla Mare. Ceramica utilitara si rituala, unelte.

In timpul Hallstatt-ului s-au dezvoltat culturi cu trasaturi specifice: se dezvolta metalurgia ceramica si se produc modificari in riturile si ritualurile funerare. Cu ocazia cercetarilor sistematice ale *castrului* roman de la Hinova, a fost descoperita o mare necropola hallstattiana, care contine un tezaur format din podoabe din aur.

Sala 2 - CIVILIZATIA GETO-DACICA DIN LATÈNE PANA IN SECOLUL I î.H.

In cea de-a doua epoca a fierului, Latène, se dezvolta civilizatia geto-dacilor, autohtonii spatiului carpato-danubian, care vor intra in contact cu populatiile vecine. Ceramica utilitara, vase de cult, monetarii, steag dacic, podoabe.

Sala 3 - EPOCA ROMANA. CUCERIREA DACIEI, RAZBOAIELE DIN SECOLELE I-II d.H. MONUMENTELE ANTICE DE LA DROBETA.

In urma celor doua razboaie (101-102 ; 105-106 d.H.), romanii vor cuceri regatul lui Decebal si vor transforma Dacia in provincie romana. Drobeta este primul *castru* de piatra construit de cuceritori in provincia romana, destinat apararii podului de pe malul nordic al Dunarii. Baile construite aproape de *castru* reprezinta cea mai mare constructie de acest fel din Dacia romana. Sala aduna obiecte care au apartinut soldatilor adapostiti la Drobeta, angajati in construirea podului, veniti din Creta, Macedonia, Iberia, Siria.

Sala 4 - VIATA LA DROBETA IN TIMPUL SECOLELOR II-III d.H.

Macheta podului lui Apolodor din Damasc. Obiecte provenite din baile de la Drobeta. Piese care atesta viata comerciala a orasului (ceramica de lux *terra sigillata*, sticlaria, lampi cu ulei), activitatea portuara si vamala. Inscriptii referitoare la titlurile de *municipiu* si *colonie*, acordate orasului de catre imparatii Hadrian (121 d.H.) si Septimiu Severus (200 d.H.).

Sala 5 - VIATA SPIRITUALA LA DROBETA

Statuete din bronz si marmura ale zeitatilor romane si orientale, ajunse la Drobeta prin intermediul cohortelor si legiunilor romane. Reprezentari ale cultului Cavalerilor Danubieni sau ale Cavalerului trac. Monumente funerare din piatra produse in atelierele locale.

Sala 6 - ISTORIE MEDIEVALA. CETATEA SEVERINULUI (SECOLELE XIII-XVII)

Intre alte formatiuni politice mentionate intr-un document (1247) – « Diploma cavalerilor ioaniti », se afla *Terra Severinensis* (Tara Severinului), pe teritoriul careia regalitatea maghiara a creat *Banatul de Severin*, in timpul secolelor XIII-XVI. Cetatea Severinului a fost asediata si arsa de turci in 1524.

Sprijinita de domnie, Biserica ortodoxa si-a consolidat pozitia si influenta mai ales dupa integrarea sa in sfera de autoritate a Patriarhiei de la Constantinopol. La Severin, voievodul Vladislav Vlaicu a infiintat, in 1370, a doua mitropolie a Tarii Romanesti (prima, cea a Argesului, data din 1359).

Obiecte doveditoare ale aparitiei si evolutiei primelor formatiuni feudale romanesti, in contextul in schimbare din cauza migratiilor si afirmarii altor centre de putere din zona, al rolului jucat de biserica in istoria politica si culturala a romanilor. Arme medievale de foc si arme albe, piese de armura, hamuri, portrete votive, monetarii, obiecte de cult provenite din orasul Severin.

Sala 7 - SECOLUL AL XIX-LEA, DE LA REVOLUTIA DIN 1821 PANA LA 1 DECEMBRIE 1918, ZIUA NATIONALA A ROMANILOR

Obiecte, documente, fotografii amintind de evenimentele si personajele din istoria Romaniei, cu ecou in judetul Mehedinti: Revolutiile din 1821 si 1848, Unirea Principatelor din 1859, personalitatea regelui Carol I de Romania, Razboiul de Independenta din 1877, Marele razboi din 1914-1918, precum si fondarea si evolutia orasului modern Turnu Severin.

Sala 8 - ARTA FEUDALA ROMANEASCA, SECOLELE XVII - XIX

Arta liturgica, podoabe din atelierele balcanice.

Obiecte provenite din asezamintele monahale ortodoxe din judetul Mehedinti (Manastirile Strehaia, Gura Motrului, Schitul Topolnitei, Cerneti), focare de cultura medievala, servind si ca sistem de aparare intr-o zona in care atacurile dusmane erau foarte frecvente.

Sala 9 - EVOLUTIA JUDETULUI MEHEDINTI IN TIMPUL SECOLULUI XX, PANA LA SFARSITUL CELUI DE-AL DOILEA RAZBOI MONDIAL

Documente, diverse obiecte care reflecta viata economica, politica, culturala (institutii, presa, personalitati locale), precum si participarea romaneasca la cel de-al doilea razboi mondial.

ETNOGRAFIE SI ARTA POPULARA

Expozitia prezinta aspecte ale civilizatiei rurale, din satele din Mehedinti, datate din a doua jumatate a secolului XIX si inceputul secolului XX. Obiectele sunt grupate in functie de trei teme:

- omul in raport cu spatiul inconjurator: tipuri de asezari, habitatul, arhitectura vernaculara, locuinta;
- omul in raport cu mediul inconjurator: ocupatii traditionale;
- omul in raport cu timpul: istoria costumului taranesc, maniere si obiceiuri aferente ciclului de viata.

Sala 1 - ARHITECTURA. LOCUINTA. OCUPATII

Portaluri bogat decorate, fatada unei case din zona de munte (reconstituire), trei interioare de case taranesti, o moara de vant.

Unelte, recipiente, instalatii, diverse obiecte legate de agricultura, cresterea animalelor, apicultura, pescuit, dogarie, tamplarie, ceramica, un atelier de olarit.

Recent, s-a deschis o noua sectiune expozitionala care prezinta aspecte de civilizatie orientala ale comunitatii turce care a locuit in Insula Ada-Kaleh, acoperita in intregime de apa ca urmare a construirii barajului Hidrocentralei Portile de Fier. Sunt expuse obiecte de cult musulman, piese de costum, ustensile de bucatarie, mobilier, tesaturi, broderii.

Sala 2 - ARTA TESUTULUI. ISTORIA COSTUMULUI. OBICEIURI

Instrumente, tehnici de filare, de daracire, de tesere si de decorare; tesaturi in fir de canepa, par de capra, lana, bumbac, matase.

Costumul taranesc din zona Mehedinti este prezentat in ansamble care arata varietatea stilistica, subtilitatea cromatica si decorativa si unitatea structurala din cadrul portului romanesc.

Costumele sunt grupate in functie de varsta (copii, tineri si batrani), de ocazii (imbracaminte de duminica, imbracaminte de munca), de anotimpuri (imbracaminte de vara / iarna). Printre costume se insereaza piese care au o functie in derularea diferitelor obiceiuri sau ritualuri aferente ciclului de viata personala si sociala, cum ar fi nasterea, accesul la comunitatea sateasca, nunta, moartea.

CASTRUL ROMAN

Fortificatie construita pe platoul inalt din imediata vecinatate a podului lui Traian in partea rasariteana a actualului municipiu Drobeta Turnu Severin, Castrul roman Drobeta a fost ridicat in paralel cu podul, dupa primul razboi daco-roman din 101-102, foarte probabil tot sub supravegherea lui Apollodor din Damasc. Constructia a cazut, in principiu, in sarcina cohortei I de antiohieni, insa , mai mult ca sigur, la ea au participat si alte unitati militare. Pana la izbucnirea celui de al doilea razboi daco-roman au fost terminate doar zidurile de incinta si unele incaperi interioare, finalizarea constructiei avand loc in timpul lui Hadrian (117-138). Castrul a avut laturile de 137,50 / 123 m, ocupand o suprafata de 2 ha, cu lungimea orientata pe directia nord-sud. Inaltimea zidurilor de incinta a avut pana la 4,50 m, iar grosimea, dupa vestigiile conservate, circa 1,20 m.

La jumatatea laturilor mici se afla cate o poarta: pretoriana la sud, spre Dunare, si decumana la nord, asezate fata in fata, inchizand sau deschizand drumurile pretorian si respectiv decuman ce conduceau in linie dreapta la acelasi punct: cladirea pretorului (comandantului) din centrul castrului, unde se afla si locuinta comandantului si unde va fi poposit in iarna anilor 104/105 insusi imparatul Traian.

Portile si colturile erau aparate de turnuri. Marginile castrului erau compuse dintr-un val de pamant, alaturat spre interior unui zid crenelat, si o zona libera la partea din afara a zidului, dupa care urmau unul sau mai multe santuri. Pretoriul are 3 parti distincte: o curte inconjurata de camere pentru arme, o sala centrala festiva, numita si sacra, si un rand de camere in spate, unde se gaseau capele si birourile. Depozitele de arme, in numar de 5 pe fiecare latura a curtii, aveau si etaj, asa cum arata bazele porticului de coloane pe care se sprijinea balconul lor. Sala sacra era separata de curtea intrarii prin coloane de la care au mai ramas 4 baze patrute si avea 2 iesiri la est si la vest. Restul incaperilor destinate birourilor, impreuna cu capela, formau un plan simetric. Capela, situata central, era de forma semicirculara, cu o larga scara in fata si cu pavajul mai ridicat. Ea este flancata de cate 2 camere asemanatoare, dinte care cea din coltul de nord-vest cuprindea o instalatie de incalzire, iar cea din coltul opus, o prelungire semicirculara. Restul castrului era ocupat de locuintele soldatilor si ofiterilor. La est si la vest de pretoriu se gaseau

magaziile. Intre acestea si zidurile de incinta s-au mai gasit alte 2 cladiri, lungi cat pretoriul. Ele aveau in centru o curte, spre care se deschideau numeroase incaperi – posibile locuinte pentru ofiteri.

In fata si in spatele pretoriului, la stanga si la dreapta drumurilor, se intindeau cazarmile soldatilor, lungi constructii dreptunghiulare, din zid de piatra cu mortar, impartite in mai multe incaperi, si acestea dreptunghiulare. Fiecare astfel de incapere constituia dormitorul unei subunitati. Intre cazarmi existau strazi inguste, ce inlesneau circulatia trupelor in interiorul castrului si asigurau legatura intre cazarmi si posturile de lupta. De la colturile sudice ale castrului pornesc ziduri ce coboara in Dunare si la portalul podului. Intrarea vehiculelor si a ostasilor ce veneau dinspre pod in castru nu se facea pe poarta pretoriana, ci prin poarta decumana din spatele castrului.

Din zidul de incinta se mai vad astazi numai temeliile groase de 1,50 m. Inaltimea totala a zidului nu depasea 4,50 m. Portile duble din lemn aveau o deschidere de 3 m si erau flancate de cate doua turnuri patrute al caror corp, iesit numai cu putin in afara zidului cel mare, cadea in interiorul castrului. Turnurile de piatra aveau un etaj si intre ele o bolta de zidarie ce acoperea intrarea.

Fata de alte castre din Dacia, cel de la Drobeta prezinta particularitatea ca are poarta pretoriana situata nu pe latura nordica, spre dusman, cum era cazul amintitelor castre, ci la sud, aratand ca functia lui de baza era apararea podului.

Rascoala dacilor din 117 i-a produs stricaciuni, fiind refacut dupa aceasta data de catre cohorta I-a de arcasi. Mai putin numeroasa decat celelalte unitati, ea n-a refacut toate cazarmile, iar in cele pe care le-a reconstruit a amenajat incaperi mai mici, impartind fiecare cazarma in doua, printr-un zid longitudinal. Alte distrugerii, de aceasta data mai serioase, au fost provocate de carpi in jurul anului 245. A fost refacut de cohorta I de arcasi si supus altor vitregii, dupa retragerea aureliana, la sfarsitul secolului III, in urma atacurilor gotilor, desi parasirea Daciei sub imparatul Aurelian n-a insemnat si retragerea garnizoanei de la Drobeta, romanii pastrandu-si un cap de pod aici.

Dupa distrugerea ei de catre popoarele migratorii, Drobeta cunoaste o noua epoca in timpul lui Constantin cel Mare. El recladeste castrul cu resturile vechii constructii aflate in ruina, folosind chiar si pietrele funerare. Dar noua intaritura nu e nici pe departe o reconstruire. Se folosesc partial doar vechile fundatii, se deschid noi drumuri, se adauga 4 turnuri de colturi trapezoidale si turnurile semicirculare din fata portii pretoria. In interior se construiesc 84 de camere (cubicula) insirate in forma de cruce, patrute si simetrice. Insa nici aceasta refacere nu a durat din cauza trecerii hunilor pe aici in 442-447. Iustinian pare sa fi fost ultimul imparat roman care s-a interesat de castrul de la Drobeta, construind aici un turn numit Theodora, daca e sa credem informatiile confuze ale lui Procopius din Caesarea.

La vest de castru, pe malul Dunarii, se vad ruinele termelor (bailor) romane; s-au gasit in ziduri caramizi cu stampila legiunii a V-a Macedonica, semn al datarii constructiei bailor in acelasi timp cu constructia castrului si a podului.

Edificiu de utilitate publica amenajat in apropiere de castrul Drobeta, pe marginea primei terase a Dunarii la circa 100 m vest de podul lui Traian, Baile erau compuse din apoditerium (vestiar), tepidarium (baie de aer cald uscat), caldarium (baie cu apa rece). In jurul lor exista o palestra unde se practicau exercitii de educatie fizica in aer liber.

In centrul bailor de la Drobeta se pot vedea ruinele unei sali dreptunghiulare de 5,65 / 7,30 m. Este camera de foc ce detinea guri de foc deschise in incaperi bine pavate cu pietre legate cu var, peste care s-a turnat o podea de caramizi acoperite la randul lor de beton amestecat cu var si caramida pisata.

Baile erau prevazute cu etaj si au fost consolidate apoi de cohorta I de arcasi, incetand sa functioneze odata cu desfiintarea lagarului militar.

Distruse in timpul migratiilor, ulterior au fost acoperite de pamant pana la descoperirea facuta de Alexandru Barcacila in 1935. Cu acelasi prilej s-a constatat existenta cimitirului medieval din imediata proximitate, descoperit odata cu termele si datat in secolul XI- XII.

PICIORUL PODULUI DE LA DROBETA

Izvoarele antice numesc ca arhitect al podului pe Apollodor din Damasc priceput in constructii civile si militare. El a ales punctul Pontes-Drobeta, fiindca aici Dunarea prezenta cele mai bune conditii pentru o asemenea constructie. Locul nu prezinta cataracte, albia e potrivita, nici prea lata, nici prea adanca. In fata Severinului, cursul apei se domoleste si adancimea scade, albia e pardosita cu pietris rupt din stancile de la Partite de Fier, care a putut sustine greutatea monumentului.

Monografia podului scrisa de Apollodor din Damasc si cunoscuta de istoricul Procopius in sec. al VI-lea, s-a pierdut. Cele mai multe stiri cu privire la pod ni le transmite un alt istoric cunoscator al monografiei lui Apollodor, Dio Cassius (sec. II-III e.n.). Prin sec. X-lea, imparatul bizantin Constantin Porphirogenetul vorbeste despre pod ca fiind la granita Ungariei, la o departare de 3 zile de Belgrad. In evul mediu, la inceputul sec. al XVI-lea, Paulus Iovius, ne spune ca podul se afla langa Severin. Cronicarii munteni si moldoveni il cunosc din scriitorii bizantini si traditia locala. Miron Costin il stie langa Cetatea Severinului. Dimitrie Cantemir ne vorbeste despre pod asa cum il cunoaste din descrierea lui Dio Cassius.

Ruinele podului au fost studiate pentru prima data in 1689 de Marsigli, inginer militar austriac, care voia sa injghebeze un pod chiar pe locul unde fusese al lui Traian, dar nu izbuteste. El a incercat unele reconstituiri arhitectonice si le descrie amanuntit. In 1856, cand din pricina secetei apei Dunarii au scazut foarte mult si iesisera la iveala toate resturile picioarelor podului, o comisie austriaca a facut cercetari la fata locului. In acelasi timp a facut cercetari si inginerul orasului Turnu Severin, Alexandru Popovici, de la care ne-au ramas planuri si insemnari. Partea tehnica a fost studiata in

intregime in anul 1906 de catre inginerul Edgar Duperrex, care a publicat un studiu si o reconstituire a podului.

O macheta a podului facuta dupa reconstituirea lui Duperrex se afla in muzeul local.

La izbucnirea celui de al doilea razboi cu dacii podul era terminat, asa cum ne informeaza Dio Cassius. O alta dovada in sprijinul acestei informatii este si o medalie de bronz, ce dateaza din anul 105, avand pe avers capul Imparatului Traian, iar pe revers imaginea podului redusa la cele doua portaluri, impodobite cu trofee si unite cu un intreit arc de lemn, prins in clesti perpendiculari, sub care este ancorata o corabioara.

Metoda folosita de Apollodor pentru construirea picioarelor podului a ramas pana astazi o enigma. Au fost propuse o serie de solutii, bazate pe toate informatiile existente. Una dintre ele este si aceea a abaterii pariale a apei. Aceasta solutie este posibila. Plinius cel Tanar sfatuia pe poetul Caninius, care voia sa scrie o poema a razboaielor lui Traian cu dacii: "Vei avea sa canti despre noi fluvii abatute si despre noi poduri aruncate peste ele". Aluzia se refera la Dunare si la podul de la Drobeta. Referindu-se la locul unde se afla podul, Procopius spune: ..Aici fluviul cuprinde cu un brat al sau, o parte din coasta si, dupa ce face un ocol, se intoarce in albia comuna, iar acest lucru nu-l face de la sine, ci silit de ingeniozitatea omeneasca". Se pare deci, ca exista un canal sapat de oameni. Desi plasat gresit pe Columna traiana, totusi canalul se poate indentifica pe ea. Soldatii in mars ies pe portalul podului, ce se continua cu un podet de lemn, unit deasupra unei insule printr-un gard de palisade. Sub podul cel mare curge o apa. Toponimia confirma existenta a doua brate ale Dunarii la Turnu Severin. Numele de *Drubeta* traducandu-se prin "*Despicata*", aici Dunarea se desfacea probabil in doua brate. La capatul sudic al podului s-a ridicat castrul Pontes. I s-a zis Pontes, adica "poduri" si nu Pons "pod", pentru ca el este intre poduri, fiind vorba de doua puncte, nu de una. Canalul se poate observa si astazi pe teritoriul sarbesc, intre Cladova si insula Simian. Fusese un brat vechi, mort al Dunarii si, desfundat, a putut fi folosit de Apollodor, pentru abaterea unei parti a apei Dunarii.

Lungimea podului, dupa informatiile antice, era de 1134,90 m, masuratoare constatata a fi exacta. Capetele podului aveau portaluri din caramida, incarcate cu trofee si, pentru a fi ferite mai usor de foc si de distrugerile barbarilor, ele au fost facute numai din zid.

Ceea ce se mai vede astazi din constructia podului sunt picioarele principale, care strajuiesc malurile Dunarii, fiind formate din postamente din piatra si din caramida cu mortar de var, imbracate in intregime cu blocuri de piatra cioplita.

Prin studiile facute in 1856, s-a constatat ca picioarele din apa ale podului erau lungi de 33 m si late de 19 m, fiind prevazute cu colti ascutiti in fata si in spate, pentru a despica apa.

Tzetzes ne spune ca aceste picioare au fost fundate cu ajutorul unor cutii de lemn (chesoane), lungi de 120 de picioare si late de 80 de picioare (36X24 m.). Se presupune ca aceste cutii fusesera construite ca niste tarcuri in albia Dunarii, care avea un nivel mai scazut in urma abaterii ei. S-au batut unul langa altul 2 randuri de piloni si in spatiul dintre ei s-a turnat beton in apa, care, intarindu-se, a format un perete impenetrabil. Betonul era din ciment natural numit "pozzolana", adus din regiunea Cumae din Italia. Apa, izolata in aceste chesoane, a putut fi scoasa cu diferite masini cunoscute de tehnica romana in vremea aceea. Dupa secarea apei s-au putut lucra pe uscat fundatiile picioarelor. Apoi a fost ridicata zidaria corpului pana la arcadele de lemn. Numarul picioarelor din apa a fost de 20. Arcadele erau formate din trei arcuri de lemn suprapuse paralel si legate intre ele prin noua clesti de fier dubli si perpendiculari, avand o deschidere de 33 m., inaltimea podului fiind de 18,60 m, iar latimea de 14,55 m. Tablierul era inchis cu balustrade facute din barne incrucisate in panouri. Materialul de constructie folosit in cea mai mare parte a fost adus din imprejurimi. Piatra din carierele de la Schela Cladovei, Gura Vaii, sau Bahna, lemnul de stejar din codrii de la Portite de Fier, iar caramizile au fost facute de saldati. Despre distrugerea podului n-avem nici un indiciu precis. Dio Cassius il invinuieste pe Hadrian, care, din cauza unei invazii a iazigilor si roxolanilor, ar fi dat ordin sa se scoata partea de deasupra. Parasirea si daramarea lui sunt legate probabil de lichidarea oficiala a stapanirii romane in Dacia.

Din antichitate si pana astazi, podul de la Drobeta a fost obiectul admiratiei si interesului general. In timpul renasterii cand creste interesul pentru operele antice, Francisc I ruga pe Soliman Magnificul sa-i permita daramarea unui picior al podului spre a putea descoperi secretul constructiei.

Miile de vizitatori raman incantati de trainicia celor doua picioare care au mai ramas ; si incearca cu ochii mintii sa ridice inca odata constructia care i-a uimit pe contemporani, a dat sperante romanilor si a indarjit pe daci, determinindu-i poate sa-i dea foc pentru ca Istrul (Dunarea) lor sfant sa ramana descatusat si, ca intotdeauna, aparator sigur si drept.